

“Van een buisje gruis naar de helft van de provincie”

Waarom?

Onder de oppervlakte bevindt zich in de bodem van West-Brabant een verdronken landschap. Het is een fascinerende gedachte dat zich onder een kleipakket van een meter dikte een gaaf, oud landschap zou bevinden. Welk beeldmerk roept het verdronken landschap van West-Brabant op? Hoe kan dat beeldmerk worden betrokken in de ruimtelijke ordening en de komende herinrichting van het gebied? Grootschalige infrastructurele en bouwkundige ingrepen zullen in de komende decennia het landschap in West-Brabant wijzigen. De geplande ruimtelijke ingrepen bieden kansen om cultuurhistorische inspiratie te geven aan infrastructurele en bouwkundige bestemmingen. Om dat verantwoord te kunnen doen, is multidisciplinaire kennis nodig die ruimtelijk vertaald moet worden door ontwerpers.

Hoe?

Bestuurders én ontwerpers moeten inzien dat het ruimtelijk beleid kansen biedt voor een culturele opgave met het verdronken landschap als gegeven. Om duidelijk te maken hoe deze kansen benut kunnen worden, zijn vier verdronken oorden geselecteerd. Het gaat om de voormalige dorpen Hildernisse, Koevering, Polre en Niervaart. Van deze dorpen is de ligging en het bodemarchief geologisch, geofysisch, archeologisch, cultuurhistorisch en historisch-geografisch onderzocht. Ook is er geluisterd naar de verhalen van de huidige bewoners. Al die informatie is door de onderzoekers geordend en aangereikt aan de ontwerpers. De ontwerpers hebben zich tot doel gesteld de economische en sociale functies van het verdronken landschap te karakteriseren en zo een cultuurhistorische context te schetsen voor toekomstige plannen.

Resultaat

Ontwerpers hebben een ontwerpmatrix met bijbehorende landschapscenarië's opgesteld waarbij richtlijnen gegeven worden voor de inrichting van West-Brabant in de komende decennia. Dit landschapsperspectief kan als leidraad dienen voor actuele ruimtelijke opgaven in de regio. Hierbinnen is een hoofdrol weggelegd voor het verdronken landschap en de daarmee geassocieerde cultuurhistorische elementen. De matrix roept op verschillende schaalniveaus een beeldmerk op waarin de verdronken oorden als iconen van het verdronken landschap optreden. De aandacht van de ontwerpers is sterk gericht op de schaal van het landschap als verbindend element tussen de verdronken oorden uit het verleden en de toekomst van West-Brabant. Het verdronken landschap wordt bekeken als inspiratiebron voor museale mogelijkheden, als drager voor recreatie en als onderdeel van water.

